

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
Львівський національний університет імені Івана Франка

Філософський факультет

Тези
звітної наукової конференції
філософського факультету

Львів – 2019

Затверджено Вченою радою
філософського факультету
(протоко № 228/7
від 17 квітня 2019 р.)

Тези звітної наукової конференції філософського факультету / Відп. за випуск
Л. Рижак, Г. Шипунов. – Львів, 2019. – 240 с.

Збірник тез представляє результати роботи викладачів, асистентів та співробітників кафедр філософії, історії філософії, теорії та історії культури, психології, політології, теорії та історії політичної науки філософського факультету за 2018 рік по виконанню кафедральних наукових тем

З М І С Т

Кафедра Філософії

проф. Василь Лисий «Чи є унікальним земний розум у Всесвіті?».....	9
проф. Марія Братасюк «Вчення Р.Генона про метафізику»	14
доц. Людмила Рижак «Ідентифікаційна функція освіти: історія і сучасність»	18
доц. Валерій Джунь «Толерантність і істина у світоглядному осмисленні сьогодення».....	22
доц. Ірина Пухта «Від “ <i>homo sapiens</i> ” до “ <i>homo deus</i> ”: нові виклики людяності у XXI столітті»	28
асист. Тетяна Янкович «Навколо філософії: Європейський досвід онлайн-курсів»	31
асист. Оксана Сарабун «Ідея справедливості як чесності в ліберальній моделі Джона Ролза»	33
асист. Катерина Откович «Філософія самотності у дослідженнях Ларса Фр. Г.Свендсена»..	37
асп. Олег Богун «Теорія екокомпозиції та екологія письма: взаємодія тексту та природного середовища»	40
асп. Роман Дзюбак «Репрезентація феномену секуляризації у XXI столітті».....	42
асп. Андрій Гнатів «Впровадження в поняття “поклику” у феноменології Жана-Луї Кретьєна»	47

Кафедра Історії Філософії

доц. Уляна Хамар <i>«Відношення між мовою, знанням про мову та онтологією в ранній грецькій філософії»</i>	50
доц. Андрій Синиця <i>«Антропологічна проблематика у творчості Людвіга Вітгенштайна»</i>	52
асп. Михайло Федішин <i>«Ціннісні суперечності суспільства ризику»</i>	55

Кафедра теорії та історії культури

проф. Марія Кашуба <i>«Стефан Яворський та Іван Мазепа»</i>	57
проф. Марія Альчук <i>«Іван Франко про вибір життєвого шляху»</i>	60
доц. Ольга Сінкевич <i>«Національна культура в добу глобалізації»</i>	62
доц. Валерій Стеценко <i>«До питання про дефініції філософії релігії»</i>	65
доц. Оксана Дарморіз <i>«Медіа як засіб міфологізації сучасності»</i>	67
доц. Лілія Фльорко <i>«Екологічні цінності в міфо-релігійному українському світосприйнятті»</i>	70
доц. Наталя Король <i>«Релігійна ідентичність в міжвоєнній Польщі»</i>	72
доц. Надія Лазарович <i>«Формування національної ідентичності в сучасних соціокультурних умовах»</i>	75
доц. Ольга Ліщинська <i>«Українські мистецькі проекти на Венеційській бієнале: пошук соціокультурної самототожності»</i>	78
доц. Тетяна Власевич <i>«Особливості ділового спілкування в Угорщині»</i>	81

доц. Андрій Васьків, асист. Ігор Бойко <i>«Православно-католицькі відносини у контексті створення ПЦУ та отримання томосу»</i>	83
доц. Віктор Маринюк, асист. Ігор Бойко <i>«Музичний дискурс у світлі пост класичної наукової парадигми»</i>	85
асист. Марія Кохановська <i>«Становлення особи в контексті суспільних трансформацій за адекватною антропологією Кароля Войтили»</i>	88
асист. Роман Галуйко <i>«Розуміння ікони у Феодора Студита»</i>	90
асист. Ігор Колесник <i>«Сучасні вчителі буддизму на заході»</i>	92
асп. Богдана Ткачук <i>«Культурна пам'ять та ландшафт: репрезентація ідентичності»</i>	93
Кафедра теорії та історії політичної науки	
проф. Валерій Денисенко <i>«Проблеми політичної свободи у концепціях європейського постмодерну»</i>	95
проф. Ігор Вдовичин <i>«Модерн і тиранія»</i>	97
доц. Леся Угрин <i>«Соцієнтальні основи спільної політичної ідентичності»</i>	101
доц. Наталія Хома <i>«Громадська антикорупція в Україні: оцінка ефективності»</i>	105
доц. Андрій Гарбадин <i>«Політична проблематизація етики обов'язку»</i>	107
доц. Вікторія Бунь <i>«“Нація”, “національна меншина”, “етнос” як категорії політичної науки»</i>	109
асист. Святослав Мотрен <i>«Комунізм в окремо взятій країні: урок історії»</i>	112
асист. Галина Іленьків <i>«Свобода і контроль як чинники формування відчуття безпеки»</i>	115

асп. Анна Сабара <i>«Принципи консенсусу у процесі прийняття політичних рішень: теоретико-ігровий аспект»</i>	118
асп. Зеновія Дахній <i>«Формування репутаційного капіталу держави як політичного ресурсу»</i>	120
асп. Святослава Бекар <i>«Соціальні медіа як інструмент політичної мобілізації»</i>	124
асп. Михайло Ковальчук <i>«Політика як мистецтво у філософських концепціях Платона та Арістотеля»</i>	128
асп. Світлана Савойська <i>«Освітня складова як засіб модернізації політологічного контексту моделі мовної політики (на прикладі сучасної України)»</i>	130
асп. Сергій Орлов <i>«Методологія сутності феномену інтеракції, його місце в сучасних політичних процесах»</i>	133

Кафедра політології

доц. Світлана Була <i>«Комунікативний менеджмент у системі електронного врядування на місцевому рівні»</i>	137
доц. Ігор Осадчук <i>«Атипова парламентська система правління в державі Ізраїль (1996-2003)»</i>	140
доц. Юлія Сліпецька <i>«Маніпулятивні технології в політичній рекламі (на прикладі президентської виборчої кампанії-2019)»</i>	145
доц. Оксана Шурко <i>«Вплив політичної реклами на свідомість громадян»</i>	149
доц. Віталій Литвин <i>«Наслідки й ефекти гетерогенного європейського напівпрезиденталізму»</i>	152
асист. Андрій Панарін <i>«Фактори державної безпеки на прикладі України»</i>	158

асист. Ірина Чміль <i>«Політична пропаганда у діяльності суспільно-політичних рухів»</i>	160
асп. Олег Вольський <i>«Концептуальні підходи щодо визначення сутності та еволюції місцевого самоврядування»</i>	164
асп. Віталій Дяків <i>«Роль Місцевого самоврядування в адміністративно-територіальному устрої Франції»</i>	168
Кафедра психології	
проф. Надія Гапон <i>«Мода як відбиток вартостей та соціально-психологічний регулятор поведінки»</i>	171
проф. Тетяна Партико <i>«Екзистенційні переживання у пізній дорослості»</i>	173
проф. Софія Грабовська <i>«Заздрість як психологічний феномен»</i>	176
доц. Олена Штепа <i>«Компоненти особистісної здійсненності»</i>	179
доц. Олена Сазонова <i>«Кататимно-імагінативна психотерапія: спільність з психоаналітичною теорією і відмінності від неї»</i>	182
доц. Інга Петровська <i>«До проблеми становлення громадянської ідентичності особистості»</i>	184
доц. Вікторія Гупаловська <i>«Методологічні проблеми психологічного вивчення сексуальності особи»</i>	187
доц. Лариса Дідковська <i>«Особливості вирішення важких ситуацій дівчатами та хлопцями підліткового віку»</i>	189
доц. Олена Волошок <i>«Соціально-психологічні чинники задоволеності шлюбом»</i>	194
доц. Олена Волошок, асист. Наталія Гребінь, <i>«Психолого-педагогічні аспекти організації безбар'єрного освітнього простору ВНЗ України для студентів з особливими потребами»</i>	198

ТЕЗИ
звітної наукової конференції філософського факультету

доц. Руслана Карковська, доц. Марина Кліманська, доц. Софія Чолій «Особливості застосування методу Eduscum в навчальній роботі у Вищій школі»	203
доц. Інна Галецька, студ. Валентина Марків «Особливості допінгу у працівників ІТ сфери з різним рівнем професійного вигорання»	206
ст. викладач Галина Михальчишин «Особливості застосування дослідницької практики П.І. Зінченка у вивченні експериментальної психології»	210
асист. Тетяна Мандзик «Особливості прив'язаності до місця проживання міської молоді залежно від соціо-демографічних показників»	213
асист. Ірина Кочергіна «Значення емоційної саморегуляції жінок при психологічному насильстві»	216
асист. Христина Стельмашук «Стресостійкість у контексті психологічних ресурсів особистості».....	219
асист. Оксана Рибак «Культурно-ціннісні орієнтації як особистісна складова етичної ідентичності»	223
асп. Олена Абрамюк «Копінг шлюбних партнерів як чинники життєстійкості сімейної системи».....	226
асп. Марія Дубиніна «Афіліація як допінг-ресурс професійної самореалізації жінок».....	230
асп. Альона Липецька «Колористика архітектурного середовища як чинник суб'єктивного благополуччя»	232
асп. Анатолій Ірза «Поняття соціально-психологічної зрілості особистості»	235
асп. Юлія Юрків «Ціннісно-мотиваційна сфера та особисте благополуччя волонтерів лікувальних та реабілітаційних установ»	238

НАСЛІДКИ Й ЕФЕКТИ ГЕТЕРОГЕННОГО ЄВРОПЕЙСЬКОГО НАПІВПРЕЗИДЕНТАЛІЗМУ

Історіографічний, концептуальний, теоретико-методологічний і емпіричний аналіз сутності, інституційно-процесуальних і політично-поведінкових атрибутів та типів напівпрезидентської системи державного правління в країнах Європи, відображений у цілій низці напрацювань різних дослідників, дає змогу усереднено констатувати, що ця система правління проводить варіативні наслідки, ризики і перспективи, які інкорпоровані у розрізненій кореляції напівпрезиденталізму та його різновидів із типами політичного режиму та стабільністю, конфліктністю й ефективністю міжінституційних відносин [4]. Однак, разом із цим, не потрібно забувати й про той факт, що крім напівпрезиденталізму потрібно виокремлювати й інші системи державного правління, передусім президенталізм та парламентаризм. А відтак треба розуміти, що і напівпрезиденталізм (загалом), і окремі його типи (зокрема) є дистинктивними щодо інших систем правління у параметрах їхньої кореляції з типами (демократією та автократією) і векторами розвитку (демократизацією та автократизацією) політичного режиму, а також зі стабільністю, конфліктністю й ефективністю притаманних для них міжінституційних відносин, хоча й проводять то спільні, то відмінні (модельні) інституційно-процесуальні та політично-поведінкові наслідки, ризики і перспективи.

У цьому контексті апелюємо до аналітично-статистичного зауваження багатьох вчених, згідно з яким напівпрезиденталізм (особливо його варіативні типи) може бути чи не бути як «кращим»/перспективнішим, так і «гіршим»/ризикованішим у показниках демократичності і/чи стабільності від інших систем державного правління [3; 7–9]. Тому він завжди повинен визначатись, уточнюватись та детермінуватись з огляду на характерну для нього гетерогенність, тобто на формальні (інституційно-процесуальні), фактичні (політично-поведінкові) і формально-фактичні (інституційно-процесуальні й політично-поведінкові) типологізації як незалежні аналітично-порівняльні змінні [5, с. 10; 6], які проводять відносні ризики/негативи та перспективи/позитиви (ефекти) напівпрезиденталізму. Це означає, що аналіз ефектів і наслідків напівпрезиденталізму повинен обов'язково здійснюватись як порівняння впливу його різних типів замість трактування цієї системи правління як єдиного цілого. З цього приводу доцільно усвідомлювати, що формально (інституційно-процесуально) напівпрезиденталізм поділяється на класичний і президент-подібний президент-парламентаризм та класичний і парламент-подібний прем'єр-президенталізм. Натомість фактично (політично-поведінково) напівпрезиденталізм характеризується виділенням таких типів, як система повністю уніфікованої більшості, система частково уніфікованої більшості, система розділеної більшості, система повністю уніфікованої меншості, система частково уніфікованої

меншості і система розділеної меншості. Нарешті формально-фактично (інституційно-процесуально і політично-поведінково) напівпрезиденталізм доцільно типологізувати на президентціалізований чи високопрезидентціалізований, прем'єризований чи парламентаризований і збалансований. Своєю чергою, рівень конфліктів у системі дуалізму виконавчої влади в рамках напівпрезиденталізму може бути найнижчим, низьким, середнім, високим і найвищим [1; 2]. Накладаючи виділені варіації напівпрезиденталізму в країнах Європи¹ на ефекти й наслідки систем правління, які підлягають верифікації, отримуємо низку теоретичних і емпіричних висновків та результатів про європейський напівпрезиденталізм (див. табл. 1).

В узагальненій формальній (інституційно-процесуальній) формі помічено і зафіксовано, що: напівпрезиденталізм не менше демократичний і соціально-економічно ефективний та не менше сприяє людському розвитку, аніж президенталізм, але програє парламентаризму; демократичності та ефективності напівпрезиденталізму сприяє його прем'єр-президентська, а не президентсько-парламентська форма, а стабільності – президентсько-парламентська, а не прем'єр-президентська форма; демократичності й ефективності напівпрезиденталізму сприяє не розширення, а звуження сфери повноважень президентів та контраверсійна динаміка розвитку повноважень прем'єр-міністрів й урядів на тлі значної уповноваженості легіслатур; президент-парламентаризм за показниками демократичності чи автократичності тяжіє до президенталізму, натомість прем'єр-президенталізм – до парламентаризму. У підсумку обґрунтовано, що напівпрезиденталізм результує інституційно-процесуальне і політично-поведінкове покращення порівняно з президенталізмом, але оптимальною директивою конституційної інженерії перехідних суспільств є парламентаризм або винятково прем'єр-президентський різновид напівпрезиденталізму.

Своєю чергою, в узагальненій фактичній (політично-поведінковій) формі систематично вмотивовано, що проблеми демократії та стабільності й ефективності політичних режимів у напівпрезиденталізмі можуть генеруватись як системами уніфікованого правління, так і системами розділеного правління, але недемократичність і неефективність цих систем не є односторонніми, термінальними, беззастережними чи безумовними наслідками, а натомість залежать від багатьох інституційно-процесуальних та політично-поведінкових чинників. Водночас зафіксовано, що системи розділеної більшості і розділеної меншості корелюють зі значно вищими, ніж теоретично очікувано, показниками якості та рівня демократії, а відповідно зі значно нижчими ризиками автократизації, але все ж характеризуються небезпеками стабільності й «виживання» демократій. Це означає, що противаги та баланси, перевірки та стримування, конституційна гнучкість та політична/міжінституційна інтеграція перевершують будь-які потенційно негативні наслідки систем розділеної більшості і розділеної

¹ Зокрема станом на грудень 2017 р. Для цього проаналізовано такі напівпрезидентські (на той час) країни Європи, як Австрія, Азербайджан, Білорусь, Болгарія, Боснія і Герцеговина, Вірменія, Грузія, Ірландія, Ісландія, Литва, Македонія, Молдова, Польща, Португалія, Росія, Румунія, Сербія, Словаччина, Словенія, Туреччина, Україна, Фінляндія, Франція, Хорватія, Чехія і Чорногорія.

меншості для демократії та демократизації. На противагу, зафіксовано, що стабільнішими є випадки міжінституційних відносин у системах більшості, а не меншості, а також у системах уніфікованого, а не розділеного правління.

Урешті, в узагальненій формально-фактичній (інституційно-процесуальній та політично-поведінковій) формі зафіксовано, що: значна легітимність й уповноваженість президента та президенціалізація напівпрезиденталізму приводить до його бюрократизації, деконсенсуалізації, монополізації, централізації й автократизації та недоліків, слабкості і навіть колапсу демократії, а натомість значна уповноваженість прем'єр-міністра/уряду і прем'єризація напівпрезиденталізму й уповноваженість легіслатури і парламентаризація напівпрезиденталізму – до його дебюрократизації, демонополізації, децентралізації, плюралізації та демократизації; негативно на перспективі демократії впливає спроможність значно уповноваженого президента контролювати більшість у легіслатурі та субординованого собі прем'єр-міністра. Загалом встановлено, що демократії та демократизації в рамках напівпрезиденталізму сприяють його прем'єризовані/парламентаризовані і в більшості кейсів збалансовані варіації, а автократії і автократизації – високопрезиденціалізовані і в меншості кейсів збалансовані варіації. На противагу, виявлено і встановлено, що стабільності напівпрезиденталізму заважають системи збалансованого, а не домінуючого лідерства.

Крім того, підтверджено, що конфлікти у системі дуалізму виконавчої влади частіше трапляються та відносно сильнішими є в демократії, а не автократії, президент-парламентаризмі, а не прем'єр-президенталізмі, збалансованому, а не президенціалізованому чи парламентаризованому напівпрезиденталізмі, а також в умовах партійних, а не непартійних урядів, урядів меншості, а не більшості, партійно-ідеологічної/політичної, а не клієнтелістської/аполітичної структуризації міжінституційних відносин і політичного процесу, інституціоналізованості, а не стагнації партійних систем. Додатково з'ясовано, що на структуризацію і наслідки напівпрезиденталізму впливають і від них залежать: параметри політичної стабільності й стабільності урядів; особливості виконавчої спроможності президентів та урядових кабінетів; атрибути соціально-економічного розвитку; партійно-виборчі детермінанти структуризації політичної змагальності та політичного процесу тощо. Вони генерують масиви інституційно-процесуальних і політично-поведінкових ризиків (негативів) та перспектив (позитивів) напівпрезиденталізму, які є надійнішими індикаторами вибору систем правління, ніж жорстка критика кожної із них, водночас доводячи, що справжньої відповіді на питання про те, яка система правління «найкраща», немає. Їхня генералізація дала змогу встановити, що ризики/негативи й перспективи/позитиви напівпрезиденталізму зазвичай зумовлені та обертуються довкола феномену дуалізму виконавчої влади, який сам по собі не може бути рівномірно проблематичним або корисним у фіналізованій формі.

Усереднена кореляція типологізацій напівпрезиденталізму та рівнів конфліктів у системі дуалізму виконавчої влади з типами політичного режиму та стабільністю міжінституційних відносин в країнах Європи (станом на грудень 2017 р.)

Типи та типологізації напівпрезиденталізму і рівні конфліктів у системі дуалізму виконавчої влади / індикатор кореляції	Усереднений тип політичного режиму в рамках аналізованих типологізацій напівпрезиденталізму і різних рівнів конфліктів у системі дуалізму виконавчої влади (проект «Політія 4» / проект «Свобода у світі»)	Середня стабільність випадків міжінституційних відносин у рамках аналізованих типологізацій напівпрезиденталізму і різних рівнів конфліктів у системі дуалізму виконавчої влади, д.
Формальна/інституційно-процесуальна типологізація напівпрезиденталізму		
Класичний президент-парламентаризм	+1,6 / 3,7	535
Президент-подібний президент-парламентаризм	+1,7 / 4,2	548
Класичний прем'єр-президенталізм	+8,4 / 2,1	442
Парламент-подібний прем'єр-президенталізм	+7,3 / 2,8	419
Фактична/політично-поведінкова типологізація напівпрезиденталізму		
Система повністю уніфікованої більшості	+6,3 / 2,7	599
Система частково уніфікованої більшості	+7,7 / 2,3	526
Система розділеної більшості	+8,6 / 2,0	509
Система повністю уніфікованої меншості	+9,1 / 1,9	319
Система частково уніфікованої меншості	+8,7 / 2,3	323
Система розділеної меншості	+8,9 / 2,1	327
Формально-фактична/інституційно-процесуальна і політично-поведінкова типологізація напівпрезиденталізму		
Прем'єризований/парламентаризований напівпрезиденталізм	+9,3 / 1,8	508
Високопрезиденталізований/президенталізований напівпрезиденталізм	+0,3 / 4,6	595
Збалансований напівпрезиденталізм	+7,8 / 2,4	412

ТЕЗИ
звітної наукової конференції філософського факультету

Закінчення табл. 1

Рівні конфліктів у системі дуалізму виконавчої влади		
Найнижчий рівень конфліктів у системі дуалізму виконавчої влади	+5,7 / 3,0	536
Низький рівень конфліктів у системі дуалізму виконавчої влади	+8,3 / 2,2	481
Середній рівень конфліктів у системі дуалізму виконавчої влади	+8,4 / 2,5	411
Високий рівень конфліктів у системі дуалізму виконавчої влади	+8,5 / 2,2	432
Найвищий рівень конфліктів у системі дуалізму виконавчої влади	+8,8 / 2,0	342

Цікаво й те, що критиці у напівпрезиденталізмі найчастіше піддаються особливості та структури «виживання» демократії, а схваленню – передумови «якості» демократії. Відповідно, спрогнозовано, що при виборі напівпрезиденталізму мотиви політичних акторів та творців конституцій можуть суттєво відрізнятись. Якщо вони шукають механізму консолідації демократії і забезпечення міжінституційних рівноваг, увага має бути зосереджена на такому усередненому варіанті напівпрезиденталізму, як прем'єризований/парламентаризований чи хоча б збалансований прем'єр-президенталізм, який уникає або навіть унеможливорює системи повністю уніфікованої більшості, а відтак характеризується помітними конфліктами у системі дуалізму виконавчої влади. Якщо ж вони шукають механізму стабілізації, консервації й автократизації політичного режиму і централізації політичної влади, увага повинна бути зосереджена на такому усередненому варіанті напівпрезиденталізму, як високопрезиденталізований президент-парламентаризм, який сприяє чи навіть гарантує системи повністю уніфікованої більшості, а тому характеризується незначними конфліктами у системі дуалізму виконавчої влади.

Загалом констатовано, що європейський напівпрезиденталізм, у тім числі на тлі своїх різновидів й інших систем правління, є гетерогенним у ефектах, оскільки проводить варіативні наслідки, ризики і перспективи, які інкорпуються у розрізненій кореляції з типами політичного режиму і стабільністю, конфліктністю й ефективністю міжінституційних відносин. Відповідно, аргументовано, що доречніше аналізувати й порівнювати як генералізовані категорії і незалежні змінні не просто президенталізм, парламентаризм і напівпрезиденталізм, а натомість гетерогенні варіації їхньої інституційно-процесуальної та політично-поведінкової практики і типологізації.

ЛІТЕРАТУРА

1. Литвин В. Атрибути та різновиди напівпрезидентської системи правління в Європі: інституційно-процесуальний і політично-поведінковий аспекти: монографія. Львів: Львівський національний університет імені Івана Франка, 2018. 636 с.
2. Литвин В. Гетерогенність і фактори та індикатори типологізації напівпрезидентської системи державного правління: теоретико-методологічний зріз // Наукові записки Інституту політичних і етнонаціональних досліджень ім. І. Ф. Кураса НАН України. 2017. № 2 (88). С. 318–345.
3. Cheibub J. A., Chernykh S. Constitutions and Democratic Performance in Semi-Presidential Democracies // *Japanese Journal of Political Science*. 2008. Vol. 9. No. 3. P. 269–303.
4. Elgie R. Executive Leadership in Semi-Presidential Systems // Hart P., Rhodes R.A.W. *Oxford Handbook of Political Leadership*. Oxford University Press, 2014. P. 472–486.
5. Elgie R. What is Semi-presidentialism and Where is it Found // Elgie R., Moestrup S. *Semi-presidentialism Outside Europe: A Comparative Study*. London: Routledge, 2007. P. 1–13.
6. Elgie R., Moestrup S. Semi-presidentialism in Democracies, Quasi-democracies, and Autocracies // Elgie R., Moestrup S. *Semi-Presidentialism in the Caucasus and Central Asia*. London: Palgrave Macmillan, 2016. P. 1–28.
7. Freeman M. Constitutional Frameworks and Fragile Democracies: Choosing Between Parliamentarism, Presidentialism and Semi-Presidentialism // *Pace International Law Review*. 2000. Vol. 12. P. 253–282.
8. Gunther R. The Relative Merits (and Weaknesses) of Presidential, Parliamentary and Semi-Presidential Systems: The Background to Constitutional Reform // *Journal of social sciences and philosophy*. 1999. Vol. 88. No. 3. P. 61–92.
9. Pasquino G. The Advantages and Disadvantages of Semi-presidentialism: A West European Perspective // Elgie R., Moestrup S. *Semi-presidentialism outside Europe: a comparative study*. Routledge, 2007. P. 14–29.

НАУКОВЕ ВИДАННЯ

Тези звітної наукової конференції філософського факультету

Комп'ютерне верстання *Наталії Лобач*

Формат 70×100/16. Умовн. друк. арк. . Тираж прим. Зам.

Видавець і виготовлювач:

Львівський національний університет імені Івана Франка
вул. Університетська, 1, м. Львів, 79000.

Свідоцтво
про внесення суб'єкта видавничої справи
до Державного реєстру видавців, виготівників
і розповсюджувачів видавничої продукції.
Серія ДК № 3059 від 13.12. 2007 р.